

Krishnamurti plaatst Waarheid centraal, echter zonder bewegwijzering er naartoe!

“De waarheid is een land zonder wegen erheen” is één van zijn treffende uitspraken. Ontmoedigend voor wie zoekt op platgetreden paden of kronkelwegen, maar wel bemoedigend voor mensen die evolueren naar verlichting en verdieping. Andere thema's die hij vanuit zijn aangeboren wijsheid aanreikte, ondermeer: oorzaken van problemen; vrijheid als louter waarnemen; tijd als vijand van denken; enz.

De gespreksgroep Mystiek bestaat nu vier jaar en is in Scherpenheuvel bij toeval ontstaan. Een echte oprichting was dat niet. Ik stelde geen verder doel voorop, geen timing en zeker geen organisatie. We kwamen samen voor een eenmalige bespreking over mystieke vrouwen uit de Middeleeuwen omdat iemand daar veel over te vertellen had.

Krishnamurti was het thema op 10 juni 2012, aangebracht en begeleid door Willy Gielen en geanimeerd behandeld in een groep van twintig actieve inbrengers en toehoorders. Van de “15 Fragmenten uit gesprekken met mensen rond hem” lazen we er 8 met telkens geanimeerde gedachtewisselingen.

Het eerste ging over wat diep in jezelf als eigenwaarde aanwezig is en zonder wijsheid van anderen, uit boeken bijvoorbeeld. Het tweede fragment gaf het wonder van de natuur aan en het derde de thematiek van het loslaten.

De kracht van Krishnamurti is gelegen op een ander niveau dan wat via “wegen” langs wetten, godsdiensten of sekten te vinden is. Eigenwaarde(n) en levenswijsheden zijn bij iedereen diep aanwezig, origineel en authentiek. De begrippen “soeverein denken” en “als een ruwe diamant” blijven nazinderen.

Als we tijd nemen om de natuur waar te nemen en mystiek te aanschouwen, verdwijnt de drang naar bezit of de “weg” van de wil.

De weg naar binnen vinden of opnieuw vinden, het loslaten van oude patronen, dit kan wel eens op innerlijke weerstanden stoten. “Weerstand is ook een uitdaging, een kans tot verdieping” en “De gevels van de huidige maatschappij staan nog recht, maar soms ontwaakt de angst om alles te verliezen (relatie, werk...)”.

Hoe kan meditatie daarop inspelen of daarin verheldering brengen?

In grote lijnen zegt Krishnamurti hierover dat meditatie geen kwestie van techniek of autoriteit is, maar enkel een kijken naar jezelf en je omgeving. In die omgeving treffen we de waarde van de natuur aan maar ook aanvallen met ladingen negativiteit, bijvoorbeeld roddels. Meditatie is als een druppel water die via de stroom naar de zee vloeit. Zonder die druppels zou de natuur een woestijn of woestenij zijn. Meditatie houdt ook discipline in om ons gewaarzijn te kunnen ervaren.

Een toevallige aanvulling in de vorm van een mantratekst voeg ik hieraan toe, gezongen op een relaxatiedag op 30 juni te Tessenderlo door veertien deelnemers en mede begeleid door Anneliese Geudens die voor die dag vijf teksten koos:

*The river is flowing, flowing and growing
The river is flowing back tot the sea
Mother earth she carries me
her child I always be
Mother earth she carries me
back to the sea (repeat)*

De vijfde tot de achtste tekst gaan verder in op ieders eigenheid, aandacht en bezieling. Een voorbeeld uit de beroepspraktijk van een verpleegkundige illustreerde die bezieling.

“Onaandacht kan ook aandacht zijn” was een uitspraak van iemand en ook die gedachte wekte de belangstelling van de aanwezigen en de mogelijkheid om ze te toetsen aan eigen indrukken en ervaringen.

Pittige anekdotes waren het beeld van een papegaai ondersteboven hangend aan een stok in zijn kooi en de verwondering van iemand bij het aanschouwen van een vlinder heel dichtbij tijdens een bezoek aan een kerkhof in november...

Het thema reïncarnatie werd ook aangeraakt en een kerngedachte hierbij was dat ieder voor zich in het leven een lijstje met werkpunten aangeboden krijgt die als leerschool kunnen afgewerkt worden.

Tekst tien leidde ons naar de Hoe-vraag. Soms is er geen tijd om te wikken en te wegen en is een onmiddellijke actie noodzakelijk (vluchten of vechten). Soms is het zinloos om na te gaan hoe we dit zouden... of hoe we dat zouden... .

Merkwaardig hoe iedereen creativiteit in zich heeft. Sommigen kunnen die verbinden met een ruimer geheel in een ruimer verband, al op jonge leeftijd of pas veel later. Iedereen heeft zo eigen keuzes in handen, in meer of mindere mate bepaald door invloeden van buiten uit.

De bijeenkomst duurde twee uur met een korte pauze halfweg.

Op het einde gaf ik nog een concreet voorbeeld mee. Stefanie Cosemans uit Borgloon (°1928) stelde een boek samen met foto's van vijfenzeventig eigen ontwerpen in borduurkunst en een ruime selectie van toepasselijke bijbelfragmenten over planten, boomtakken en bloemen.

In een recensie over die merkwaardige publicatie schreef ik in 2004:

“Zij symboliseert een evenwicht tussen eenvoud en ingewikkeldheid. De wijze waarop ze in gesprek dienstbaar vertelt over haar leven en levenswerk is een ode aan de vrouw, aan de vrouwelijke vruchtbaarheid en aan Moeder Aarde. Zij getuigt in haar creatieve hobby over de emancipatie van zichzelf en van een kunstvorm die zij “schilderen met de naald” noemt of “driedimensionaal borduren met in elkaar overlopende tinten, trouw aan de natuur nagebootst”. De polariteit tussen eenvoud en nuancering uit zich precies in de haarfijne garendraadjes, waarmee ze verwonderlijk sierlijk “schildert”, met talloze verschillende naaldgrepen uit bij voorkeur Aziatische handwerksoorten, steek na steek, steek op steek... Zij toont ons – als medium - een bewonderenswaardige harmonie in de schepping en in de kosmos, in deze tijd van barre natuurontredding!”

Jef Houbrechts

1 juli 2012